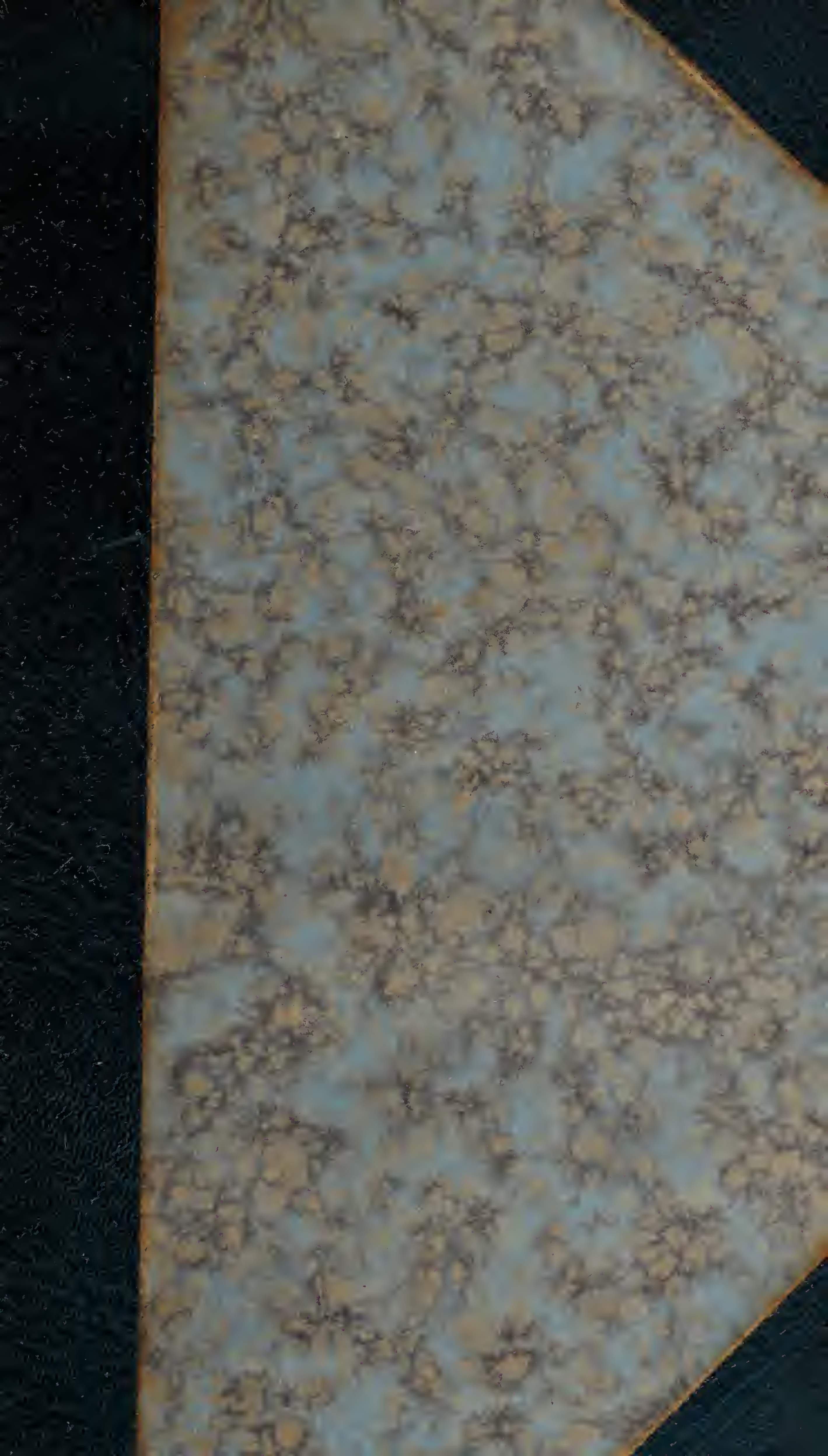

TENTAMEN MEDICUM INAUGURALE,

DE

Febre Flava Indiae Occidentalis:

QUOD,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GULIELMI ROBERTSON, S. S.T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

SAMUEL CURTIN

JAMAICENSIS,

S. P. C. S. H.

——————Phoebe fave,
Novus ingreditur tua templa Sacerdos. TIBULLUS.

Ad diem 24. Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M, DCC, LXXVIII.

VIRO ORNATISSIMO

JACOBO DYER

JAMAICENSI,

ARMIGERO,

ET

AMICITIÆ,

SACRUM.

Wr. Percival
from his friend
the
Author

TENTAMEN MEDICUM

INAUGURALE,

DE

Febre Flava Indiae Occidentalis.

QUONIAM illuſtris hujus academiae leges, a ſummi medicinae honoris petitoribus, aliquid ingenii ſimul et doctrinae exemplum prius exigunt, quam honor ille conferatur; ideo, quo minus propoſito merentibus praemio indignus viderer, et ſapienti inſtituto morem ut gererem, de Febre flava Indiae Occidentalis, quae in ſolo natali meo, ubi etiam artem medicam exerciturus ſum, dira ſtrage graſſatur, aliqua dicenda, et importuni mali naturam pro virili parte indagandam, exiſtimavi.

Quo in opere, ſi non ſemper opiniones vulgo receptas ſecutus ſum, ſi a praeclaris in arte viris quandoque etiam diſſenſi, ejus libertatis veri amori, et, ſi erraſſe viſus fuero, adoleſcentiae argumentique, nondum uſu explorati, lubricitati, veniam dandam ſpero.

Denique, ut non omnia ab omnibus, qui hunc morbum tractavere, recipienda putavi; ita, quicquid apud quemque ſolidum magis et rationale viſum eſt, id amplecti non ſum dedignatus.

Quod ita dico, ut tam in hoc, quam in aliis de eadem re operibus, multa reciden- da, multa addenda, et forſan totam diſcep- tationem incudi reddendam, fatear.

MORBI HISTORIA.

Febris maligna flava ab rigore et ſenſu frigoris leviore, potiſſimum poſt nimiam ſub ſole meridiano moram, ut plurimum praeludit. Vertigo ſimul urget, caputque dolore gravativo ſuper oculos, leviuſcula pa- riter nauſea et appetitu proſtrato comitante,

la-

laborat. Calor vehemens, urens, et tangenti digito admodum ingratus, rigorem brevi excipit; pulſus interim plenus, velox, altus, ſimulque mollis deprehenditur; arteriae carotides vibrant, dum dolor capitis, tempora quaſi percutiens, intenditur. Vultus ſubtumidus rubeſcit; oculi, lucem refugientes, ſanguine ſuffunduntur, et cum ſenſu ardoris dolent; multuſque interea dolor in juncturis haeret, lumboſque pervadit. Creſcit nauſea, vomitus ciens, qui per totum morbi tenorem eo uſque infeſtare perſtat, ut ventriculus quodlibet aſſumptum pertinaciter reſpuat.

Materies, per iſta conamina rejecta, varia admodum conſpicitur; nunc ingeſta tantum potulenta, nunc bilis ipſa ſincera, ſive flava, ſiveArideſcens et acris, ſurſum rapiuntur. Anguſtia circum praecordia, et anxietas moleſtiſſima, vomitum comitantur; hypochondria item plus minuſve ut plurimum tumida evadunt, et aeger ſurgens, vertiginoſus, jactabundus admodum, agrypnia pertinaci haud raro tentatur; vel, ſi levior ſomnolentia urget, inſomniis quaſi territus exagitatur. Sitis adeſt intenſa, et

oris

oris amaror vexat. Lingua inter initia morbi alias nitida, alias albida, nunc illita, rarius ſordida, flaveſcens apparet. Alvus pleriſque compreſſa eſt; at diarrhoea paucos exercet: Urina rubeſcit, et minus quam ex conſuetudine exit. Cutis fere areſcit, atque interdum ad ſuperiora rorida.

Hoc modo febris accenditur; die attamen ſecundo, nempe 36 vel 48 circiter horas poſt morbi ingreſſum, mane ut plurimum, mitiora ſymptomata remiſſionis imaginem quaſi prae ſe ferunt. Pulſus enimvero lentior, ſed languidus; dolor capitis non aeque moleſtus; nauſea et vomitus tamen neutiquam ceſſant; cutis naturaliter fere temperata evadit; adeo morbum eſſe ſuperatum nonnunquam credunt aegroti, immo et adſtantes amici. Verum his induciis non habenda eſt fides; poſt meridiem enim ſymptomata auctis viribus redeunt; vomitus quam antea atrocior aſſurgit, atque guttas ſanguinis inter vomendum ſtillant nares; ſitis fit inexplebilis; atque lingua ſuper medio ſcabra, fuſca, ad inferiora et latera una cum labiis vividiſſime rubeſcit; verſus morbi finem haud raro nigricans conſpicitur.

tur. Symptomata, appropinquante veſpere, plerumque exacerbantur, et nox aegerrime tranſigitur ; alias frequens in ſomnum inclinatio ſubrepit, alias vigiliae perturbantur, in utroque ſumma irrequies. Ecce ſtadium inflammatorium !

Sudor viſcidus tertio die, nunc citius nunc ſerius obortus, minimeque reficiens, pulſus languidus, mollis, parumque citatus, cutiſque egelida, ſpeciem quandam levamenti iterum exhibent ; ſed nihil minus ; namque vires, prius infirmatae, nunc magis ac magis elangueſcunt ; anxietas non minus moleſta perſtat ; ſpiratio rarius perficitur, et alta trahuntur ſuſpiria. Anima ex cauſa fere leviſſima interdum deficit, maxime dum aeger ſeſe in lecto erigere nititur, premente interea ſyncope. Flavedine vice rubedinis facies et collum imbuuntur, quae reſurgenti brevi deceſſit. Somnolentia magis urget. Decumbentes non raro leviter deſipiunt, rurſumque mentis ſatis compotes evadunt. Oculorum rubor, in fuſcum ſenſim mutatus, ad flavum tandem accedit, quo tota corporis ſuperficies brevi poſthac imbuitur. Niſus ad vomitum die quarto non aeque

mo-

moleſtus; bilis veruntamen putrida, atro ſanguine commiſta, ore rejecta, prorumpit, dum uterque deorſum ſine torminibus praecipitatur. Sanguis nunquam cohaerens, nunc e naribus diſtillat, nunc per gingivas percolatur. Pulſus exilis, vacillans, intermittens evadit. Hypochondria aeſtuant et tument. Singultus inceſſanter fere urget. Manus et pedes frigeſcunt, tument ſimul, purpureoque foedantur colore. Labia arida et ſordibus obſeſſa liveſcunt. Foetet anima. Livida lingua tremeſcit, et oculi pulverulenti apparent. Urina quam maxime flaveſcens turbida demittitur, ex qua quod decidit, fere vel ex toto, nigreſcit.

Ecce nunc coma altum! dum febricitans, interdum apoplecticorum aemulus, nunc ſtertit, nunc abſque moleſtia ſpiritum ducit. In aliis vero coma levius adeſt, cum deliriis interruptum. Sub hac rerum facie manet nonnunquam vita per horas 36 et ultra, dum vix ad carpum micat arteria, et exanimis fere jacet moribundus. Exanthemata interea livida et lata, circa praecordia et lumbos ſparſim diſſeminantur. Muſculi labiorum et manus tremiſcunt et ſubſiliunt,

liunt, et laborans ſenſim vehementius convulſione univerſa corripitur, et vitam pro morte commutat *.

DISTINCTIO NOSOLOGICA.

Ne quis arrogantiae aut novitatis deſiderii, propterea quod a Sauvageſio noſtroque celeberrimo Culleno, in ipſo opuſculi limine exigua in re diſſentire audeo, me temere incuſet, obſecro. Morbum, de quo nunc differere aggredior, uterque in ſyſtemate ſuo noſologico inter Typhi ſpecies retulerunt. Nec ego inficias eo, quin funditus et intima ſua natura haec febris Typhus ſit; propterea quod ſigna purae debilitatis cito adparent, nec eo ipſo tempore, quo contraria cernuntur, ex toto abeſſe videntur. Cujuſmodi nauſea, vomitus, anxietas, et linguae flavedo, quae intra primas 36 horas, primumve biduum, quod inflammatorium tempus dicitur, adparent, manifeſte eſſe videntur. Quin et caetera hujus temporis ſymptomata, quae inflammatoriae naturae adeo eſſe videantur, non tam hujus ſunt indolis,

* Mackittric. Diſſert. Med. Inaug. Edinb. edit.

dolis, quam partim a ſpaſmo, humorum intus in vaſis copiam augente, partim a regionis novae calore, partim a diatheſi phlogiſtica nondum ſoluta, exoriuntur, et cum modo relatis et mox referendis collata, praevalere noxam ſedantem, et ab ea totum genus nervoſum funditus adfici, declarant. Verum, cum haec auctae actionis ſymptomata indole ſua ab alteris differant, et per ſe ad diverſum exitum tendant, quatenus vires corporis in collapſum ruere ſinunt, et inflammatorii adfectus, quantumvis leves et modici, tamen remedium ſibi in curatione vindicant ; ideo hactenus, quatenus diatheſis phlogiſtica et inflammatoria natura ſubeſt, a puriore typho et his auctae actionis ſymptomatis non permixto, febris flava differre exiſtimanda eſt ; et, ſi recte ſynochus, ob ſimilem cauſam, febris quoque flava pro diverſa ſpecie certe habenda eſt : Eoque magis quod, ingenio ſuo et actione propriae cauſae remotae, a communi typho differat. Quippe enim typhi cauſa omnibus regionibus, frigidis pariter et calidis, communis, hujus morbi Indiae Occidentali,

aut

aut forsitan Orientali, aut locis simili ardore gaudentibus, propria est.

Quam opinionem meam, praeter historiam relatam, Rouppe, insignis Belgiae medicus, cui optima hujus morbi historia accepta referenda est, revera confirmare videtur. Is, recitatis aliis morbis, quibus Europaei, primo suo in calidas regiones adventu, opportuni sunt, haec proinde addit: "Alios assueto modo incessit biliosa febris, et, quantum videre potui, hi maxime fuerunt juvenes, vel mediae aetatis, robusti, et ante morbum alacres, cum ardore nempe circa praecordia, bilis vomitu, vel vomendi conatu, et siti fere inextinguibili; quidam horum in principio levibus frigoris et caloris vicissitudinibus afficiebantur; dein subsequebatur urens in toto corpore calor, cum pulsu magno, pleno, et celeri *."

Febris igitur flavae, ut aliquam ejus definitionem adgrediar, propria haec symptomata sunt.

Horror, huic mox succedens calor urens, carotidum dolor pulsans, vultus et oculo-

* Rouppe de morbis navigantium, pag. 305.

rum rubedo, vomitus, linguae flavedo; dein major debilitas, ubique fractum robur, ubique flavedo, bilisque et alia materia supra et infra rejecta; postremo pulsus, qui initio plenus, velox, et mollis fuerat, postea languens, lentior et exilis, excretiones flavae, et liventia exanthemata.

SEMINIUM.

Ex historia, homines in certis regionibus degentes, solummodo hunc morbum affligere videre est; et ibi maxime inter alienos, rarissime inter incolas, grassatur. "Incolas, vel climati assuetos, nunquam affligit; neque quidem huc novissime adpulsos, nisi temperies sanguinea et sanitas summa seminia praebuerunt: Et ex repetita experientia, hoc axioma mihi ipsi statueram, usque adeo ut peregrinos, de hoc eventu miserrime anxios, spe morbum omnino effugiendi erigere potuerim, dummodo talis iis fuisset habitus a sanitatis apice secedens, vel morbis praegressis infirmatus *."

Quod

* Vide Thesin de febre flava Indiae Occidentalis, auctore Mackittricio, Edinburgi editum, pag. 13.

Quod ad cauſam attinet, temperamentum ſanguineum et diatheſin phlogiſticam, quae apud incolas ſeptentrionalium regionum plerumque valent, huic morbo fundamentum praebere, non veriſimile ſolum, ſed et certum, videtur. Nam, ubi primum nautae et peregrini, ex frigidis regionibus venientes, ſanguine divites, terram tetigerunt, aeſtus, qui in inſulis Indiae Occidentalibus perpetuo fervet, fluida rarefacit, expanditque, ſic ut plethoram ad volumen inferat, ſolida ſtimulet, et ita febri inflammatoriae anſam praebeat. " Eſt et plenitudo ad volumen apparens quoque et ſpuria dicta, quae, aucto rarefacti ſanguinis volumine, molem veluti auctam mentitur; quanquam hujus nulla eſt exſuperantia. Quum enim capacitas canalium haud eodem gradu una dilatetur, expanſus humor, quo ante modice repleti fuerant, majus ſpatium affectando, haud aliter, quam vera plethora, turgefacit. Ingens calor, ab aëre, foco, balneo, cibis, potibus, medicamentis, venenis, animi pathemate, frictione, in corpore concitatus, magna et ſubita preſſionis atmoſphaerae imminutio, motus inteſtini humorum ob aliena inter-

miſſa

miſſa ſingulares, huic vitio anſam dare ſolent. Certius autem naſcitur, ſicubi et irritabilitas acceſſerit, aut ſeminium dederit ſanguinis dyſcraſia ad rareſcendum pronior, aut liquatae pinguedinis, quam calor valde expandit, copia in maſſam circulantem recepta *."

Sic orta diatheſis phlogiſtica corpus huic morbo opportunum reddit, et praecipuam poteſtatem nocentem, nempe contagionem propriam, quae alias typhi cauſae ſimillima eſt, ſic effectu flectit, ut, ſaltem initio, a typho febris differat.

POTESTATES NOCENTES.

Praecipua haec poteſtas nocens, atque etiam neceſſaria, quippe ſine qua non exoriatur morbus, eſt noxa ſedans, Indiae Occidentali, Orientali, et ſimilibus locis, ſi qui alii ſunt, propria. Ea per contagionem, an alio modo agat, nondum inter hujus morbi obſervatores conveniſſe videtur. Sed, quocunque

* Gaubii Pathologia, § 390.

cunque modo agat, aliae res ſunt, quae partim ſeminii effectum flectunt, partim poteſtatis nocentis vim intendunt; ideo Poteſtates Excitantes adpellandae.

Eae ſunt coeli praecipue ex frigido ad fervidum mutatio,

Intemperantia,

Corpus, nocturnis roribus, ibi, ubi morbus occurrit, expoſitum, quibus vaſa perſpirabilia ſubito contrahuntur et occluduntur.

CAUSA PROXIMA.

De cauſa febrium proxima, jamdudum inter medicos certatum eſt, variaeque de hac opiniones utrinque allatae ſunt; inter quas dogmata illuſtriſſimorum Boerhaavii et Culleni maxime noſtram attentionem merentur. Ille acrimoniae et fluidorum viſciditati, hic autem ſolidorum atoniae et ſpaſmo, cauſam attribuunt.

Pulſus celeritatem, vel auctam cordis vaſorumque actionem, ſymptoma febrium omnigenarum pathognomicum eſſe, maxima

pars

pars medicorum crediderunt. Sed quid in febribus pulſus celeritati vel vaſorum auctae actioni cauſam praebet?

Febris, a ſtimulis cordi applicatis, originem trahere, pleriſque placuit. Verum illorum opinio, ut mihi videtur, et rationi et obſervationi prorſus contraria obſervatur. Nam ſtimuli abſque ullo incommodo frequentiſſime noſtro ſyſtemati applicantur; per calorem enim, ambulationem, vinum, et ſimilia, circulatio ſanguinis et pulſus celeritas augentur, cum tamen febris omnino abeſt. Porro, aeſtum et pulſus rapiditatem, in febribus, ſemper horror et frigus praecedunt; et nemo adhuc explicavit, quo pacto ſtimuli directe ſtadium frigidum inducere queant.

Boerhaavius, et omnes qui ejus veſtigiis inſtiterunt, proximam febrium cauſam liquidi arterioſi viſcoſitati attribuerunt; et ejus rei cruſtam albam, quae ſanguinem, hominibus morbis inflammatoriis laborantibus emiſſum, tegit, argumentum eſſe contenderunt.

Sed cum, ex quo clariſſimus ille medicinae cultor mortem obiit, multi, qui in ex-

perimentis

perimentis obſervationibuſque faciendis vitam impenderant, claruere, errores quoſdam, quos humana parum cavet natura, ab illo admiſſos, his praeclaris viris emendatos eſſe, aequum erit credere. Sed Boerhaavii errores, maculis quibuſdam, quas in clariſſimo Solis orbe, totum qui illuminat mundum, exiſtere aſtronomici comperiunt, merito comparari poſſunt.

Dominus Hewſon, qui de re medica bene meritus eſt, variis experimentis de ſanguine inſtitutis, hanc viſciditatem nunquam in febribus occurrere, et cruſtam coriaceam, quae Boerhaavium in errorem duxit, minime a viſciditate, ſed vi cohaeſionis diminuta, oriri demonſtravit; unde, et ob alias quoque cauſas, opinio Boerhaaviana melioribus cedat neceſſe eſt.

Noſter illuſtriſſimus Cullenus hic palmam omnibus praeripuit. Ille, argumentis validiſſimis, cauſam febrium proximam ex atonia et vaſorum extremorum ſpaſmo pendere, patefecit et illuſtravit.

Cum autem multi bilem cauſam eſſe proximam hujus febris putaverint, et quia hoc placitum multis hypotheſibus locum

prae-

praebuerit, id nunc notatu dignum videtur.

Medici, tam antiqui quam recentiores, ad unum confentiunt, fervidas regiones et tempeftates aliquo modo bilis fecretionem afficere, et has tempeftates ad choleram morbum inducendam maxime valere. Sydenhamus, omnium feculorum medicus fagaciffimus, choleram fpontaneam, in illa Angliae parte qua vitam degerat, menfe Augufto folummodo fere oriri afferuit *. In Minorca Infula peritiffimus Cleghorn, choleram morbum in fervidis tempeftatibus femper graffari, et citius vel tardius, fecundum aeftus gradum, incipere, obfervavit, quamvis in univerfum ex Idibus Julii ad Septembris graffatur †.

Sic res fefe habere videtur ; fed quomodo accidat, haud facile apparet : An bilis aucta fecretione vel acrimonia fieri credendum eft? Utramque caufam ad morbum excitandum plerumque aliquid conferre verifimile eft. Sed

* Sydenhamus, de cholera morbo. Van Swieten, Com. in Aph. Boerh. § 586.

† Cleghorn's difeafes of Minorca.

Sed, quoniam choleram frequenter oriri, abſque febre praecedente vel ſequente, certum eſt, ideo bilis mutationes minime febrem movere exiſtimandae ſunt. Tamen non inficias ibo, cum talis conditio bilis ſubeſt, et corpus cauſis febrium occaſionalibus eodem tempore objicitur, quin febris cum largis bilis evacuationibus accidere poſſit. At haec evacuatio effectus, non cauſa, febris eſt. Inter febrium initia, debilitas totius ſyſtematis et vaſorum ſuperficiei conſtrictio adſunt; hinc ſanguis ad ſuperficiem non impellitur, ſed prope venam portarum accumulatur, quia in his vaſis circuitus languidus et impeditus fit. Sic eorum qui lautis dapibus veſcuntur, et parvo exercitio utuntur, hepar et lienem ad magnam molem augeri obſervatum eſt *. Et ſi ſanguis in venae portarum regione ita accumulatur, neceſſe eſt, ut bilis majore copia ſecernatur. Quae igitur aucta ſecretio ſolummodo effectus febris eſt. Vomitus etiam, qui febres paene omnigenas comitatur, ad bilis excretionem multum confert, ductus biliarios emulgit, curſum bi-

 lis

* Cullen. Primae Lineae, et Praelectiones Practicae.

lis in ventriculum convertit, et ſic speciem auctae ſecretionis prae ſe fert, quum revera nihil ejuſmodi accidat. Licet igitur ex his hanc inſolitam bilis evacuationem nihil ad febres inferendas conducere pateat, nihilo tamen minus talis opinio apud auctores, tam antiquos quam recentiores, praevaluit, et febris bilioſa etiam hodie in omnium ore eſt. Celeberrimus Pringle, quamvis cauſa proxima eum omnino latet, tamen bilem effectum, non cauſam, eſſe aſſeruit. "It were to be wiſhed we could explain the cauſa proxima, or immediate cauſe, that is, could ſhow how theſe vitiated humours act upon the vital principle, ſo as to excite a fever of a remitting or intermitting form, accompanied with ſuch ſymptoms as were mentioned before. But, in theſe reſearches, as ſo much depends upon the action of parts, which have laws peculiar to themſelves, and are imperfectly known, it ſeems better not to form an hypotheſis at preſent, but wait till farther diſcoveries be made in the animal oeconomy. Theſe fevers have been called putrid, and not without foundation; ſince, from what we have obſerved, there ſeems

to be ſuch a diſpoſition of the humours to putrefaction. They have ſtill more antiently been diſtinguiſhed by the name of bilious, but with a more diſputable propriety, as the firſt authors did not confine that term to the appearance only, but extended it likewiſe to the cauſe of the diſeaſe. But, after all, the bile ſeems to be more the effect than the cauſe; for, whenever theſe fevers come to fair intermiſſions, they give way to the bark, a medicine which, ſo far as we know, has no direct influence upon that humour. All, therefore, that can be ſaid in favour of the antient doctrine is, that, though the bile be not the firſt cauſe, yet, from its redundancy and depravation, owing perhaps to the fever, it frequently becomes a ſecondary cauſe of irritation, and ſupports the diſeaſe *." Et ſic etiam ſentire videtur Illuſtriſſimus Senac, " Si febris intermittentis cauſa ſit bilis, vim quandam peculiarem, eamque inſolitam, ſibi ipſa adſciſcat neceſſe eſt;

* Pringle's diſeaſes of the army, page 186.

eſt; nam exundat ſaepiſſe ana et cata abſque ullo febris inſultu; nec vero in eam magis proni ſunt, qui ictero laborant, atque tamen tunc, ſi uſpiam, debet eſſe noxia *."

DIAGNOSIS.

Symptomatibus hujuſce morbi in animo ſedulo perpenſis, cum Sauvageſio vel Culleno, in charactere tradendo, conſentire nolui. Qui viri illuſtriſſimi eum ad genus Typhi referendum eſſe putaverunt. Ille, in ſuo opere egregio, Febrem Icterodem, hic autem Febrem flavam Indiae Occidentalis, nuncupavit; ſed, ut ſupra dictum eſt, ad genus Synochi, ni omnia me fallunt, referenda eſt. Jam oportet notas enarrare quibus a typho dignoſcatur; ſed de his fuſe diximus in definitione tractanda; itaque nunc ſolummodo reſtat, ut de ſymptomatibus pathognomonicis mentionem faciamus, quae typum ſpecificum deſignant.

Multae

* Senac. de Febribus, lib. 1. cap. 5.

Multae Typhi et Synochi ſpecies, in ultimis ſuis ſtadiis, putredinis ſigna communiter prae ſe ferunt; ſed huic morbo unum ſymptoma pathognomicum eſt, quo a caeteris liquido diſcernitur, nempe totius corporis ſuperficiei flavedo, quae evidentiſſime cito in tunicis oculorum adnatis apparet. Licet hoc ſymptoma, hanc febrem ab omnibus aliis diſterminet, tamen, qui ejus naturam non animadvertunt, ab hac ipſa flavedine aegrum ictero laborare conjiciunt. Sed diſſimilitudo icterum inter et febrem flavam, omnibus in re medica ſatis verſatis clariſſime apparebit. Icterus, dummodo nullus adſit alius morbus, nunquam febris ſymptomatibus ſtipatus occurrit; cum, e contrario, in febre flava, omnia febris ſigna eoque peſſimi ominis, ſeſe manifeſtent. Haecce porro febris, in certis fervidis regionibus, tantummodo graſſatur, et ſolum albos affligit. Nigri, quamvis multum inter aegros verſati, nunquam conflictantur, quae rariſſime in incolas ipſos ſaevit, etiam ubi maxime ſtrages edit. Haec hactenus. Nunc ad prognoſin progrediendum eſt.

PROG-

PROGNOSIS.

Quo magis capitis dolor acutus et conſtans eſt, quo magis intolerantia lucis urget, quo citius morbus primam periodum abſolvit, eo periculoſior evadit. Si color luteus mature apparet in ſecundo ſtadio, cum pulſu debili; ſi vires deficiunt; ſi vomitus materiae nigrae incidit; ſi urina in primis diebus ſedimentum copioſum deponit; aeger in ſummo periculo verſatur. Lividae maculae, genarum rubor, dejectiones frequentes, putridae et nigri coloris, urina ſanguinea vel ejus ſuppreſſio, mortem indicant. E contrario, ſi, ſub primum febris inſultum, dolores neque vehementes neque acuti ſunt; ſi prima periodus extra tertium vel quartum diem protrahitur, ac neque pulſus neque virium proſtratio valde premunt, et flavedo oculorum neque intenſa neque cito apparet, ſpes ſalutis haud deeſt. Modica narium haemorrhagia, menſium fluxus, cum ſymptomatum levamen ſequitur, boni ſunt ominis.

SYMP-

SYMPTOMATUM QUORUNDAM EXPLICATIO.

Superficiei corporis color luteus. Medici, qui phaenomena hujus morbi graphice depinxerunt, in universum flavedinem cutis ad bilis reabsorptionem retulerunt. Analogia, ex simili colore in ictero occurrente, et copiosa bilis excretione, petita, huic opinioni fidem fecit. Quamvis arrogans videri possim, cui fortuna hunc morbum videndi nunquam copiam praebuit, si ab auctoribus magni aestimatis, summa medica scientia notitiaque praeditis, et in hoc morbo maxime versatis, dissentire audeam. Tamen quaecunque fides eorum auctoritati habenda est, ad credendum adducor, argumenta in aspectum lucemque proferri posse, quae omnino huic placito contradicunt.

Primo, objectiones quasdam proponam, quae contra hanc doctrinam, bilis flavedini faventem, urgeri possunt. Postea argumenta proferram, quibus ut mihi videtur, hoc phaenomenon rite elucidari potest.

Fatendum

Fatendum eſt, hunc luteum colorem ſimilem eſſe ei qui in ictero apparet; praeterea, ut in ictero, ſic in hac febre, oculi maxime flavedine decolorantur; in utroque etiam morbo cutis urinaque flavae redduntur. Quae cum ita ſint, tamen icteri cauſam ſemper firme indigitare poſſumus, obices nempe, qui tranſitum bilis ex veſica fellea in duodenum impediunt. Jecur in ictero ſaepiſſime durum tumefactumque occurrit; alias dolor pungens et acutus regioni ductus communis cholidochi adeſt, qui veriſimiliter vel ex ſpaſmis, vel ex calculis biliariis, hunc ductum obſtruentibus, oritur; alias calculi ſurſum et deorſum ejiciuntur, et ſic plerumque penitus morbo finis imponitur. Foeces alvinae albeſcunt, et unumquodque ſymptoma ductuum obſtructionem et bilis defectum in tubo inteſtinali indicat, ex qua obſtructione reabſorptio bilis ſolum oriri poteſt. Contra, in hoc morbo nulla obſtructionis ſigna apparent; nam ductus, felleam veſicam inter et duodenum, ſic ab obſtructione liberi evadunt, ut bilis copia inuſitata in duodenum fluat. Immo ſaepiſſime tam abundanter ſupra et infra ejicitur, ut cholerae morbi

naturam

naturam induat. Difficile ergo dictu eſt, quomodo abſorberi poſſit, niſi tranſitus ejus in inteſtina quadam obſtructione impediatur. Hinc bilem minime cauſam colori luteo praebere concludere licet *. Atenim bilem in ſyſtema per vaſa lactea intrare poſſe dices. Si res ſic ſeſe haberet, eundem colorem, in cholera morbo, dyſenteria contagioſa, et quibuſdam intermittentium ſpeciebus, quibus bilis maxime abundat, ſemper oriri oporteret. Quod rariſſime tamen occurrit. Hoc argumento eſt, bilem nunquam tanta copia vaſis lacteis abſorberi poſſe, quanta ſufficiat ad flavedinem cutis inducendam. Unde igitur, ex aliqua alia cauſa, hoc phaenomenon originem deducere, de cujus natura nunc dicendum eſt, apparet.

Vaſa ſanguifera partim coeli calore, partim morbido fluidorum ſtatu, relaxantur et debilitantur. Hinc ſanguis et caetera fluida

D putre-

* Johannes Pringelius Eques, de febre bilioſa agens, haec verba habet: " That ſome of the men grew yellow, as in the jaundice; but, upon diſſection, neither calculi, nor any kind of obſtruction in the gall-bladder, or biliary ducts, could be diſcovered." Pringle's Diſeaſes of the Army, page 172.

putredine tenuiora redduntur. Quo fit, ut propriis vaſis non contineri poſſint, ſed in telam celluloſam protinus ſub cute diffundantur. Craſſamentum et ſerum in putridum liquorem diſſoluta, in minima peripheriae vaſa, quorum proprius liquor lympha eſt pellucida, ruunt. "Morbus ille periculoſiſſimus, quem, ob ſanguinem in flavum ichorem diſſolutum, Angli Flavam Febrem, Galli Mal de Siam, vocant, haemorrhagias per aures, nares, oculoſque, aliaſque corporis partes, ciet, funeſtæ equidem fere eventu *." Et iterum, "Sed etiam in celluloſas telas effuſus ſanguis, quoties reſolvitur, et pene nigro rubore in flavedinem tranſit, ut omnino a ſanguine flavedo non aliena eſt, et ſi ſani adultique hominis aut animalis ſanguis etiam in aqua dilutus nullum flavoris veſtigium oſtendit †." Celeberrimus etiam Pringle, ſerum noſtri ſanguinis, cruoris pauxillo addito, putrefactione in luteum livi-

* Halleri opera magna, lib. 1. ſect. 2. de Arteriis, pag. 101.

† Ib. lib. 5, de Sanguine, pag. 14.

lividumque colorem mutari, demonſtravit *. Hinc luteum colorem in febre flava ex hac cauſa ſola pendere, liquido patet. Phaenomenon, quod contuſionem ullius corporis partis ſequitur, vel viperae morſus, nec non vultus ſcorbuto laborantium flaveſcens, huic opinioni maxime fidem faciunt.

Poſt viperae morſum pars affecta cito flaveſcit, quod ex bile eſſe, nemo ſanus viri illuſtris Mead opinioni aſſentietur. Nam, etſi concedatur, aliquo ex partium conſenſu, poſt viperae morſum ductus biliarios ſpaſmo teneri; nulla tamen argumenta, ab hac obſtructione, totum corpus intra unius horae ſpatium flavedine corripi, quod ille vir parum recte contendit, probant. Nam rationi prorſus incongruum eſt, tam brevi ſpatio tantam bilis copiam abſorberi, quae tali modo totum corpus flavedine adficiat.

Sed nonnulli, noſtros humores nunquam in vivo corpore in putredinem ruere, aſſeruerunt: Quod utique dictum experientia illuſtriſſimorum medicorum refutavit, et, inter varia exempla, peritiſſimus Huxham unum me-

* Pringle's appendix to the diſeaſes of the army, Ex. 45.

memoriae prodidit *. Porro, ab experimentis de humana bile a medico M'Lurg institutis, compertum habemus, materiem tingentem hujus fluidi ex phlogisto pendere, quod a septica fermentatione evolvitur †. Et neminem latet, cui hic morbus paulo notior sit, flavedinem cutis nunquam sese ostendere, donec sanguis et caeteri humores dissolutione et insigni putrefactione inquinati sint. Eoque similem materiem tingentem in sanguine generari posse, conjectura verisimilis est.

Aliud etiam symptoma, de quo nunc dicendum est, et cui ab auctoribus nomen *vomitus niger* imponitur, restat.

De hoc phaenomeno perdifficile est aliquid pro certo asserere. Dominus Lining sic ratiocinatur : 'That which is called the black vomit, at first sight, appears to be black ; but, on a more careful examination, I observed, that this colour proceeded from a great quantity of small fleaky black substances,

* Huxham on Fevers. A nimio corporis motu, aëris calore, et morbis malignis, sanguis solvi potest. Haller. Prim. Lin. § 139.

† M'Lurg on the Human Bile.

ſtances, which floated in the liquor thrown up by vomit; but the colour of this liquor was much the ſame with that which the patient had laſt drunk, and was by no means black. Thoſe black fleaky ſubſtances are the bile mixed with, or adhering to, the mucus which lined the ſtomach. For, upon diſſection of thoſe who died of the diſeaſe, not only in this, but former years, I always obſerved that the mucus of the ſtomach was abraded, and the bile, in its cyſtis, was black, and ſometimes very viſcid. In a lad, who died of this diſeaſe in the beginning of the fourth day, and who was immediately opened, the bile was not only black, but had the conſiſtence of thick turpentine, and was exceedingly tough. On the inſide of the ſtomach, there were ſeveral carbuncles or gangrenous ſpecks. And, in all thoſe I have diſſected, who have died of this diſeaſe, I have not only always obſerved the ſame, but, likewiſe, that the blood was very fluid, and the veſſels of the viſcera much diſtended; from whence I have been inclined to think, when the diſeaſe was not conquered in its firſt ſtadium,

that,

that, about the time of the termination of the fever, there was a metaſtaſis of the morbid matter to the viſcera *."

Hanc ego in ſententiam haud pedibus ire poſſum. Si bilis huic ſymptomati anſam praeberet, totam materiem ex ſtomacho rejectam, luteo colore tinctam eſſe neceſſe eſt. Nam bilis natura non obſtat quo minus aquae adunetur. Unde fortaſſe non abs re erit conjicere, ſanguinem coagulatum, et quodammodo putridum, huic materiae nigrae anſam praebere. Laxitas vaſorum, ſanguis in celluloſam telam effuſus, haemorrhagiae ex naribus et diverſis corporis partibus, ſanguinem in ventriculum etiam effundi poſſe, argumento ſunt.

METHODUS MEDENDI.

Duae hic tantummodo occurrunt indicationes. 1. Spaſmum ſcilicet et diatheſin phlogiſticam tollere. 2. Tonum ſyſtematis reſtaurare, et putredini obviam ire.

Medici

* Lining on the American Yellow Fever, Edinburgh Phyſical Eſſays.

Medici etiam accuratiſſimi, ſub hujus morbi initium, in curatione inſtituenda, quo ſe vertant, neſciunt. Calor vehemens, inquieta praecordia, faciei rubor, lucis intolerantia, pulſus plenus, durus, et frequens, auctum ſanguinis ad caput impetum indicant; et coma diliriumque paulo poſt opprimentia, idem manifeſte confirmant. Ex natura tamen morbi cognita, ex ſymptomatibus, ſummam debilitatem, ſummamque putredinem, exprimentibus, quae in ſecunda periodo fere ſemper oriuntur, cautiſſime ſanguinem detrahendum apparet. Si aeger in flore ſit aetatis, robuſtus et ſanguine dives; neceſſe erit, ad primum febris impetum, pauxillum ſanguinis detrahere. Si ſanguis emiſſus et jam concretus cruſta coriacea coopertus apparet, et, ſi ſymptomata inflammatoria non leviora fiunt, haud inutile erit, venae ſectionem, maxima adhibita cautione, repetere.

Inter ſanguinem mittendum, aegri brachium manu apprehendere oportet, et accurate punctum temporis obſervare, quo pulſus mollis et debilis evadit. Si enim ultra progrediatur medicus, nec quam citiſ-

ſime

ſime fluxum ſiſtat, morbo laborantem jugulare, non curare, merito dici poteſt. Quae cum ita ſint, melius fortaſſe erit, cucurbitulas cruentas aut hirudines temporibus admovere, quibus vires non adeo debilitantur, et aegro magnum adfertur levamen.

Sanguine hac cautela emiſſo, ad primam indicationem porro abſolvendam, proſunt *emetica*, quamvis a multis, in hac febre, omnino repudiantur, qui, ad ſuam opinionem confirmandam, hoc genus medicamentorum inflammationem inducere, et omnia ſymptomata augere, contendunt. Frequens autem vomitus, qui ex vaſorum extremorum ſpaſmo, vel ex ſordibus in primis viis latentibus, vel, quod magis veriſimile eſt, ex utraque re, pendere videtur, manifeſte emetica exhibenda demonſtrant. Et experientia, quae ſola practicos ducere debet, ea medicamenta, cum ſummo aegri emolumento, poſtquam ſymptomata inflammatoria ſanguinis miſſione leviora redduntur, exhiberi poſſe, docet. Nulla igitur religione tenear, quo minus tartaro emetico, parvis doſibus, hoc in morbo, utar. Tali enim caſu multo magis ſic proderit, quam

largiore

largiore dosi acceptum, quia, stomacho summa irritabilitate praedito, minima dosis ad vomitum ciendum sufficere, et sic alvum ducere, potest: At si alvus adstricta sit, medicamenta leviter laxantia administranda sunt; quae intestina exonerando, irritationem auferunt, et diathesin phlogisticam minuunt. Faecum retentio certe ex quadam constrictione intestinorum ductuum excernentium pendet, solitam fluidorum copiam non effundentium. Hinc faeces, parum madefactae, in alvo diu retinentur. Itaque, laxantibus clysmatibusque per cursum morbi administratis, non solum irritationem auferre et alvum ducere, sed etiam putredini obviam ire, possumus. Et, quum spasmum ex omnibus corporis partibus tollere magni sit momenti, hoc, alvum laxando, magnum numerum vasorum, in intestina hiantium, aperiendo, certissime perfici potest. Hinc injectiones aquae calidae frequentes multum ad symptomata levanda conducunt.

Balneum etiam ad vomitum compescendum, spasmumque tollendum, multum conferre posse, credibile est. In quod si, ob a-

liquam causam, totum corpus demitti non liceat, pediluvio oportet uti.

Eadem illa remedia insuper ad irritationem cerebri, ex sanguifero vel nervoso genere orientem, imminuendam, maxime accommodantur, extremitates nervorum corporis superficiei relaxando, et, sanguinem ex superioribus et internis ad externas et inferiores partes, derivando.

INDICATIO SECUNDA.

Tonum systematis restaurare, et putredini obviam ire.

Modo jam enarrato, symptomata inflammatoria et vomitus pertinax saepissime tolluntur, et stadium secundum plerumque nunc sequitur: Quod in universum, debili pulsu, summa debilitate, et symptomatis putredinis, constat.

Ut his occurramus, ad corticem Peruvianum fugiendum est; quod huic stadio putredinis praestantissimum est remedium.

Cum

Cum primum cortex Peruvianus in usum vocatus est, nonnulli prudentissimi viri de hujus virtute multum detraxerunt, et exhiberi omnino vetuerunt. Quantum vero omnibus fere aliis medicamentis, in morbis removendis, praecipue febribus, quas symptomata diathesis phlogisticae non comitantur, praestet, satis nunc, periculo facto, compertum est. Quod, quamvis ita est, nihilo tamen minus medici, etiam hujus seculi, de ejus in hac febre usu non penitus consentiunt.

" Notandum tamen quam maxime, si post unciam corticis assumptam cesset febris quidem, verum aegri langueant, de ponderis gravantis sensu circa praecordia conquerantur, urina colorem icteritium habeat, aut adnata oculorum flavescere incipiat, minime tutum esse, febris recidivam praecavere, simili corticis quantitate sumpta: Verum ilico, solventissimis remediis exhibitis, oportet expectare febris reditum, per quam optime poterunt tolli illa mala, quorum signa post corticem exhibitum apparuerunt. Pessime

ſime enim ſemper ceſſiſſe vidi, ſi in tali caſu in corticis uſu pergeretur *."

"We are told," inquit Cleghorn, "when there is an icteritious colour in the eyes, that the cortex ſhould not be adminiſtered; though, in my opinion, it is for the moſt part dangerous to delay it, after the firſt appearance of that ſymptom, which is often ſucceeded by a yellowneſs of the whole body, ariſing in this, as well as in other malignant fevers, from a total corruption, or gangrenous diſpoſition of the maſs of blood, and is too frequently the harbinger of death. Upon the whole, I am convinced, that the unhappy metaſtaſes, which ſome have obſerved to follow the uſe of the bark, are exceeding rare, and ought rather to be aſcribed to other cauſes than this medicine. And I will venture to affirm, that more bad conſequences enſue from giving it too late than too ſoon; proſtration of ſtrength, ſudden death, or the moſt obſtinate chronic diſeaſes, if the ſick recover, being the uſual effects of delay: Whereas, the

* Van. Swiet. comm. in Aphor. 767.

the worſt that commonly happens, from the too early uſe of it, is, that it does not at once reſtrain the paroxyſms, like a charm, without any ſenſible evacuation, as it frequently does, when given after the fever has arrived naturally to its height, and begins to decline of its own accord *." Omnes pene medici in inſulis Indiae Occidentalis degentes, hanc praxin Doctoris Gleghorn optimo cum ſucceſſu ſequuntur. Et, quamvis multa argumenta inania, quae contra corticis adminiſtrationem diu praevaluerunt, medicorum peritiſſimorum omnium conſenſu, nunc contemptui habentur; tamen adhuc veteris praejudicii veſtigia manent, quae nunc quoque obſtant, quo minus libere ſatis exhibeatur. Cum febris manifeſtas habet remiſſiones, pauci corticem exhibere cunctantur. At, ſi febris continua evadit, omnis ratio tentatur regulares remiſſiones inducendi: Si hoc abſolvi non poteſt, et vires aegri languent, alexipharmaca, epiſpaſtica et cardiaca, ad vires refocillandas perhibentur. Eoque tempore cortex Peruvianus periculoſus eſſe exiſtemaretur, reque vera

* Cleghorn's Diſeaſes of Minorca, page 224.

vera ab omnibus fere medicis, Sydenhami aequalibus, caute prohibitus fuit. Quae ratio, in regionibus calidis, male fundata eſt, ut experientia compertum habemus, ubi cortex non ſolum tutiſſime adhibere poteſt, tam in remiſſionibus quam exacerbationibus, ſed etiam cum febris manifeſto continua eſt.

Omni igitur contra corticem Peruvianum ablato praejudicio, obſervandum eſt, eum crebris et largis doſibus adhibitum eſſe, quibus aegri in ſummo periculo verſati, quaſi ex faucibus orci mirabiliter erepti ſunt. Cui, radix ſerpentaria, quae antiſepticis viribus maxime pollet, eſt adjicienda.

Aliquando tamen accidit, ut vomitus pertinaciter perſtet, eoque corticis exhibitionem omnino impediat. In tali caſu, inordinatos ventriculi motus, frequenti acidorum et julapii ſalini, in ſtatu effervescentiae, uſu, compeſcere neceſſarium erit. Quod ſi his remediis vomitus minime auſcultat, et pulſus debilis et mollis evadit, opio uti debemus, quo hoc ſymptoma lenire, et corticem Peruvianum, caeteraque remedia, adhibere poſſimus.

Huic

Huic etiam indicationi vinum reſpondet, quod aſtringens, auſterum et guſtui gratiſſimum eſt. Juſta et modica quantitate ſumptum mentem exhilarat, imaginationem jucundiorem reddit, curas pellit, irritationem aufert, circulationem ſanguinis excitat, perſpirationem movet, robur fibrarumque tonum adauget, urinam ciet, omnes ſecretiones promovet, et denique putredini obviam it.

Ex vino igitur, his virtutibus praedito, hujus febris curatio praecipue pendet; quippe enim longa experientia quotidianoque uſu conſtat, nihil, ad vires refocillandas, delirium, quod in ultimis hujus febris ſtadiis plerumque accedit, amovendum, et putredini occurrendum, conferre magis, quam hocce gratiſſimum medicamentum.

Ut putredini fluidorum et totius ſyſtematis debilitati porro obviam eatur, ſub ſecundi ſtadii initium, aqua frigida, vino vel limonum ſucco mixta, adhibenda eſt. Ad eundem quoque ſcopum aër frigidus maxime conducit. Immo etiam experientia docuit, ſpongias aqua frigida madidas, et toto corpori applicatas, putridis febribus profuiſſe,

prae-

praecipue illi epidemiae, quae anno 1737 Uratiſlaviae graſſans, tria millia hominum e medio abſtulit *.

Per totum morbi curſum, aegro in amplo conclavi cubandum, induſium ſtragulaque quotidie mutanda, et omnes excretiones ex cubiculo quam citiſſime removendae ſunt.

Injectiones etiam aëris fixi magno commodo hic futuras eſſe, experimentis compertum habemus †. Aër enim fixus, ut ex antiſeptica virtute, qua multum praeditus eſt, colligere licet, ad putredinem corrigendam aut tollendam efficax erit, aut ſaltem non nocebit.

Praeter haec, plurima reſtant remedia, quae, initio et morbi progreſſu, utilia reperiuntur, qualia veſicatoria et fructus acidi, tum acida foſſilia ac chryſtalli tartari, caeteraque, ſunt, et, pro varia aegri conditione, uſui eſſe poſſunt.

Hoc opere ad finem tandem potius perducto, quam omnibus abſoluto numeris, nae-

* Sauvageſii Noſologia Methodica, tom. 1. p. 335. de Tritaeophya.

† Prieſtley on fixed air.

naevarum, macularum, mendarumque, quae in illo abundant, veniam candidos obſecro: Quae argumenti difficultati, auſuique decoro, lubenter, ſpero, dabitur.

Quin et, ſi quid non prorſus abſurdi rejiciendique, ſi quid ferendi, ſi quid etiam boni, in ſuperioribus paginis occurrit, ne id quidem totum mihi vindico. Sua ejus, et non ſpernenda, pars illuſtri Praeceptori meo Culleno, et ibi etiam eſt, ubi ab ipſo diſſentire vel maxime videri poſſim; quippe cujus praecepta, non ſolum ea ſequentibus recta, ſed quodammodo in novam viam ſecedentibus ex longinquo, lucem praebeant. Eaque illius doctrina eſt, quae non ſolum ad ipſam intelligendam, ſed novae condendae facultatem faciendam, pertineant. Ille non, ut priores quidam, ſuis acquieſcere, ſed undique opes quaerere, omnium fere ſolus, docuit. Qui, ſi ſtudioſorum animos ad rectam diſciplinae medicae normam compoſuit, ſi quaeſtiones ante alta caligine obrutas pandit, perplexas enodavit, obſcuras illuſtravit, cogitationeſque ubique magnas, et novas, ex divite quaſi penuario, exprompſit; quomodo non et nobis et ſe-

ris poſteris praeclarus, laudandus, carus, nec intra anguſtos ipſius patriae fines, ſed inter Americanos extremos et Indos, et ubicunque veri lux praefulſerit, habebitur, et aeterna fama vivet?

FINIS.

